

H. G. Wells
Tidsmaskinen

og

Tidens argonauter

Oversat og med efterord af

Niels Dalgaard

Science Fiction Cirklen

H.G. Wells

Tidsmaskinen

Udgivet 2017 af Science Fiction Cirklen

www.sciencefiction.dk

Copyright © 2017 Science Fiction Cirklen og bidragyderne

Oversat af: Niels Dalgaard

Med efter ord af: Niels Dalgaard

Omslag: Manfred Christiansen

Sats & layout: Carl-Eddy Skovgaard

Tryk: Toptryk Grafisk

Sat med Times New Roman

1. udgave, 2. oplag 2017

ISBN 978-87-93233-18-8

Tidsmaskinen er oversat efter *The Time Machine* (Heinemann 1895-udgaven)

”Tidens argonauter” er oversat efter ”The Chronic Argonauts”, opr. udgivet i *The Science School Journal* 1888.

Indhold

Tidsmaskinen7

Tidens argonauter.....129

H. G. Wells og rejsen i tiden

Efterord ved Niels Dalgaard163

Tidens argonauter

1. En redegørelse for dr. Nebogipfels rejse i Llyddwdd

Omkring 800 meter udenfor landsbyen Llyddwdd ad den vej der går op over østsiden af bjerget der bliver kaldt Pen-y-pwll mod Rwestog, er der et stort bondehus kendt som Bisppegården. Navnet stammer fra at det engang var de calvinistiske metodisters præstebolig. Det er en pudsigt, lav, uregelmæssig bygning, der ligger nogle hundrede meter fra jernbanen, og som nu hurtigt er på vej til at blive en ruin.

Siden huset blev bygget i sidste halvdel af forrige århundrede, har det haft en omskiftelig skæbne, efter at det for længst er blevet forladt af den landmand der dyrker de omkringliggende jorder, til fordel for et mindre prætentivt men mere rummeligt hovedkvarter. Blandt andre har ”den gælske Sapfo”, miss Carnot, engang boet her, og senere flyttede en ældre mand ved navn Williams ind. At denne lejer på det mest afskyelige blev myrdet af sine to sønner, var grunden til at det i en betragtelig periode stod ubeboet; med den uundgåelige konsekvens at det er forfaldet voldsomt.

Huset havde fået et dårligt ry, og mandlig ungdom og naturen indgik i forening til dets hurtige ødelæggelse. Den frygt for Williams-familien, der afholdt knægtene fra Llyddwdd fra at tilfredsstille deres tilbøjelighed til at invadere dets øde indre, manifesterede sig i usædvanlig destruk-

tiv modvilje mod de udvendige ting der kunne slås i stykker. De missiler, hvormed de på samme tid indrømmede og bekæmpede deres åndelige rædsel, lod knapt et glasskår tilbage og efterlod kun forslåede rester af de gammeldags blyindfatninger i de smalle vinduer, mens utallige knuste fliser omkring huset og fire-fem sorte, gabende åbninger bag tagets nøgne spær, også vidnede levende om den energi, hvormed de afviste det. Regn og vind havde således fri adgang til de tomme værelser, hvor de kunne udfolde sig som de ville, mens gamle Tid stod bi. Brædderne i gulve og paneler, der skiftevis blev gennemblødt og udtørret, blev vredet af led på besynderlig vis, revnede her og dér, og rev sig løs i kramper af reumatisk smerte fra de rustne søm der engang havde holdt dem fast. Pudset på vægge og lofter, der var ved at blive grønt og sort af en belægning af lavere livsformer der trivedes i regnvandet, skilte sig langsomt fra de gærende spær; og store stykker der på uforklarlig vis faldt ned på rolige tidspunkter, med høje knald og larm, understøttede den populære overtro om at gamle Williams og hans sønner var skæbnebestemte til at genopføre deres frygtelige tragedie indtil dommedag. De hvide roser og kunstfærdige slyngplanter som miss Carnot oprindelig havde udsmykket murene med, bredte sig nu overdådigt over tagets lavklædte sten, og invaderede frygtsomt de spøgelsesagtige, spindelvævsklædte rum i slanke, yndefulde sprøjt. Sygeligt blege svampe begyndte at forskyde og løfte murstenene i kældergulvet; mens de klumpede sig sammen på det rådende træ alle vegne i storslåede lilla og plettede røde farver, gulbrun og leversten. Bænkebidere og myrer, biller og møl, utallige vingede og krybende ting, fandt for hver dag et mere tiltalende hjem i ruinerne; og efter dem strømmede i stadigt stigende mængder de plettede tudser. Land- og by-

svaler byggede flere reder for hvert år i de stille, luftige værelser ovenpå. Flagermus og ugler kæmpede om de mørke hjørner nedenunder. Naturen var således i året 1887 gradvist men sikkert ved at overtage lejemålet i den gamle bispegård. ”Huset er ved at forfalde,” som de vil sige, der ikke værdsætter at menneskets efterladenskaber bliver brugt til andre formål, ”hurtigt og sikkert”. Men det var ikke desto mindre bestemt til at huse endnu en menneskelig beboer før dets endelige opløsning.

Der var ikke meldt noget uf på forhånd om at der ville komme en ny indbygger til det stilfærdige Llyddwdd. Han kom uden det mindste forvarsel fra det store ukendte og ind i den snævre kreds af omhyggelige landsby-observationer og sladder. Han faldt så at sige ned i Llyddwdds verden som et lyn fra en klar himmel. Pludselig var han der, ud af ingenting. Rygtet ville ganske vist vide at han var blevet set ankomme med et bestemt tog fra London, og at han gik direkte og uden tøven til den gamle bispegård, uden at meddele hverken med ord eller fagter hvad han ville dér; men den samme frugtbare kilde til informationer antydede også at han først blev set glide ned ad Pen-y-pwlls stejle side med uhyre fart, ridende, som det forekom den intelligente observatør, på en indretning der mindede om en si, og at han gik ind i huset via skorstenen. Af disse indbyrdes modstridende rapporter var det den første, der blev almindelig udbredt, men den anden der blev troet mest, under indtryk af den nye beboers bizarre udseende og excentriske opførsel. Uanset hvordan han var ankommet, er der ikke tvivl om at han var i, og i besiddelse af, bispegården den første maj; for om morgenen den dag blev han inspiceret af mrs. Morgan ap Lloyd Jones, og derefter af de talrige personer, hendes rapport lokkede op ad bakken, mens han var i gang med den besynder-

lige aktivitet at sømme blikplader hen over de tomme vinduesrammer i sit nye hjem – ”blindede huset”, som mrs. Morgan ap Lloyd Jones ikke ueffent kaldte det.

Han var en spinkel, hulkindet lille mand, klædt i tætsiddende tøj af et eller andet stift, mørkt stof, som mr. Parry Davis, Llyddwdds skomager, mente var læder. Hans romerske næse, tynde læber, høje kindben og spidse hage, var alle små og indbyrdes velproportionerede; men knoglerne og musklerne i hans ansigt fremstod overdrevent markerede og tydelige i kraft af hans ekstreme magerhed. Den samme årsag bidrog til det indfaldne udseende af de store, ivrige grå øjne der så ud under hans fantastisk brede og høje pande. Det var sidstnævnte træk der især tiltrak sig opmærksomheden hos en iagttager. Den lod til at være uforholdsmæssig stor i forhold til ethvert forventet forhold til resten af hans skikkelse. Dimensioner, revner, rynker, årer, alle var de på samme måde unormalt overdrevne. Under panden glødede hans øjne som lys i en hule ved foden af en klint. De overskyggede og undertrykte i dén grad resten af ansigtet, at det næsten gav et ikke-menneskeligt udseende til det der ellers utvivlsomt ville have været en smuk profil. Det glatte sorte hår, der hang uredt foran øjnene, tjente til at forøge denne effekt, snarere end at skjule den, ved at føje en antydning af vand i hovedet til den unaturlige højde; og forestillingen om noget hinsides det menneskelige blev yderligere understøttet af arterierne i tindingerne der pulserede synligt gennem den gennemsigtige, gule hud. Selv i betragtning af disse ting kan det ikke undre at teorien om ankomsten via si vandt betragtelig tilslutning, selv blandt de højest og overpoetiske wallisere i Llyddwdd.

Det var imidlertid hans holdning og handlinger, meget mere end hans personlighed, der vandt tilhængere til trolld-

mands-fraktionen. På næsten alle livets områder fandt de opmærksomme landsbyboere at hans måde at gøre tingene på ikke alene ikke var som deres, men var fuldstændigt uforklarlige ud fra enhver teori om motiver de kunne komme på. En lille ting i starten var således da Arthur Price Williams, der var fremtrædende og kendt i enhver kro i Caernarvonshire for sine selskabelige evner, prøvede at starte en samtale med den fremmede på udsøgt walisisk og endnu mere udsøgt engelsk, om hans opførsel med blikpladerne, og mislykkedes fuldstændigt. Selv om spørgende antagelse, direkte forespørgsel, tilbud om hjælp, forslag til fremgangsmåde, sarkasme, ironi, skældud og til sidst kampråb, blev udstødt med stor anstrengelse fra hækken ud til vejen, forblev de ubesvaret og tilsyneladende uhørt. Arthur Price Williams fandt at missiler fungerede lige så dårligt som præsentation, og den menneskemængde der havde samlet sig, spredtes uden at have fået stillet nysgerrighed eller mistanke. Senere på dagen sås en sort skikkelse trave ned ad bakken mod landsbyen, uden hat og med så store skridt og så beslutsomt udseende, at Arthur Price Williams, da han så ham i det fjerne fra døren til The Pig and Whistle, blev stærkt konsterneret og gemte sig bag den hollandske ovn i køkkenet til han var forbi. Også skolehuset blev grebet af vild panik, da børnene var på vej ud og blev drevet indendørs som blade i en storm. Han var imidlertid blot på vej til provianteringsforretningen, hvorfra han atter kom ud efter et længere ophold, belæst med forskellige armfulde af blå pakker, et brød, sild, grisefødder, saltet flæsk og en sort flaske, med hvilket han returnerede i det samme skarpe trav til bispegården. Han handlede på den måde at han simpelthen nævnte den vare han ønskede, uden et eneste yderligere ord til forklaring, høflighed eller forespørgsel.

Han syntes ikke at høre den handlendes primitive meteorologiske overtro og spørgende almindeligheder, og man kunne have troet at han var døv, hvis han ikke havde udvist den mest omgående opmærksomhed mod den vageste relevante bemærkning. Derfor bredte rygten sig hurtigt om at han var besluttet på at undgå alt andet end den mest nødvendige menneskelige kontakt. Han levede i det hele taget mystisk i den forfaldne bispegård, uden tjenestefolk eller selskab, og sov formodentligt på planker eller affald, og tilberedte enten sin mad selv, eller spiste den rå. Dette, sammen med den almindelige opfattelse af at fadermorderne gik igen, gjorde meget for at bestyrke den almindelige antagelse af en uhyre afstand mellem den nyankomne og menneskeheden i almindelighed. Det eneste der ikke passede med denne idé om adskillelse fra menneskeheden, var en konstant strøm af kasser fyldt med grotesk forvredet glas, kasser med messing- og stålinstrumenter, enorme ruller ledning, kolossale indretninger af jern og keramik, hvis anvendelse man ikke kunne forestille sig, krukker og rør med sorte og røde etiketter – GIFT, store pakker med bøger og kæmpe-mæssige ruller med papir, der rullede mod hans kvarter i Llyddwdd fra verden udenfor. De tilsyneladende hieroglyfiske inskriptioner på disse forskellige forsendelser afslørede under Pugh Jones' dybtgående undersøgelser at den nye beboers navn og titel var Dr. Moses Nebogipfel, Ph.D., F.R.S., N.W.R., PAID; en opdagelse der gav en følelse af stor oplysning, især blandt den del af folkene der kun talte walisisk. Desuden fyldte disse ankomne ting, der tydeligvis var uegnet til nogen rimelig brug for dødelige, og deraf formodede djævelskhed, nabolaget med en vag rædsel og livlig nysgerighed, som blev kraftigt forstærket af de usædvanlige fæ-

nomener, og endnu mere usædvanlige beretninger om dem, der fulgte deres modtagelse i bispegården.

Det første af disse indtraf onsdag den 15. maj, da Llyddwdds calvinistiske metodister havde deres årlige mindefest; ved denne lejlighed strømmede beboere fra de omgivende sogne Rwestog, Pen-y-garn, Caeryllwdd, Llanrdd og endda det fjerntliggende Llanrwt, i overensstemmelse med traditionen til landsbyen. Folkets tak til Forsynet manifesterede sig på den sædvanlige måde, med plumkage og smør, te, tærter, hellig flirt, sang- og kysselege, voldsom fodbold og aggressive politiske taler. Omkring halv ni begyndte morskaben at ebbe ud og forsamlingen at bryde op; og ved nitiden snoede adskillige par og enkelte grupper sig af sted i mørkningen langs den bakkede vej mellem Llyddwdd og Rwestog. Det var en rolig, varm aften; en af de aftener hvor lamper, gas og tung søvn virker som dum utaknemmelighed mod Skaberen. Himlen i zenit var dybt, lysende blå, og aftenstjernen hang gylden i det flydende mørke mod vest. Mod nord-nordvest markerede et svagt lys den sunkne dag. Månen var netop ved at stå op, bleg og oppustet over Pen-y-pwlls enorme overkant, der var utydelig i disen. Bispegården trådte sort, klart og ensomt frem fra bjergskråningens utydelige omrids mod den sygeligt blege østlige himmel. Tusmørkets stilhed havde dæmpet dagens utallige små lyde. Kun lyden af fodtrin og stemmer og latter, der steg og faldt fra vejen med ujævne mellemrum, og nu og da en hamren fra den forladte bygning, brød stilheden. Pludselig fyldte en mærkelig snurrende og summende lyd natteluftens, og klart lys flakkede hen over de gåendes mørke vej. Alle blikke blev vendt i forbløffelse mod den gamle bispegård. Huset ludede ikke længere som en stor klods uden træk, men var fyldt til randen med lys. Fra de gabende huller i taget, fra

revner og sprækker mellem fliser og mursten, fra hvert eneste hul som mennesket eller naturen havde prikket i den smuldrende gamle skal, strømmede et blændende blåhvidt lys, som fik den opgående måne til at ligne en skive uigen-nemstigt svovl i sammenligning. Den duggede nats tynde tåge havde fanget den violette glød og hang som en overjordisk røg over det farveløse skær. Nu begyndte en besynderlig tumult og råben i den gamle bispegård, og blev stadigt mere hørlig for de sammenstimlende tilskuere, ledsaget af rungende høje stød mod det blik der beskyttede vinduerne. Så væltede der pludselig fra husets skinnende huller i taget en forunderlig sværm af de forskelligste levende væsner – svaler, spurve, ugler, flagermus, synlige mængder insekter, der hang i mange minutter som en larmende, drejende sky der bredte sig over sorte gavle og skorstene... for derefter langsomt at tynde ud og forsvinde bort i natten.

Da denne tumult døde hen, blev den bankende summen, der først havde påkaldt sig opmærksomheden, atter mere fremtrædende for den lyttende, indtil den til sidst var den eneste lyd i den lange stilhed. Snart vågende vejen imidlertid atter gradvist til fødders tramp og sjosken, efterhånden som klumperne af folk fra Rwestog, én efter én vendte deres blinkende øjne fra den blændende hvidhed og i dybe tanker fortsatte hjemad.

Den dannede læser vil allerede have forstået at dette fænomen, der såede en hel afgrøde af uhyggelige tanker i hovedet på disse agtværdige folk, simpelthen var installationen af elektrisk lys i bispegården. Denne sidste tilskikkelse for det gamle hus var i sandhed den mest mærkværdige. Dets tilbagevenden til livet var som Lazarus' genopstandelse. Fra det tidspunkt og frem oplyste det tæmmede lyn hvert eneste hjørne af dets hurtigt skiftende indre, dag og nat bag vindu-

erne der var blændet med blik. Den glathårede, læderklædte lille doktors næsten sindssyge energi fejede udløbere af slyngplanter, paddehatte, rosenblade, fuglereder, fugleæg, edderkoppespind og alle de beklædninger og fantasifulde forsiringer som den moderlige gamle Moder Natur havde udsmykket huset med til dets lit de parade, ind i obskure huller og hjørner. Det elektromagnetiske apparatur snurrede uophørligt blandt resterne af den panelklædte spisestue, hvor beboeren fra 1700-tallet engang pietetsfuldt havde læst sin morgenbøn og havde spist sin søndagsmiddag; og i stedet for hans hellige symbolske anretterbord var en grim dyngede koks. Bageovnen udgjorde underdel og materiale til en smedje, hvis snøftende, stønnende bælg og spredte rødlig gnistfyldte pust fik de gode, men bibeloplyste walisiske kvinder til at mumle på flydende walisisk, da de hastede forbi: "Hvis åndedræt tænder kul, og ud af hans mund kommer flammer af ild". For de gode mennesker havde dannet sig den idé om det var at en tam, men af og til urolig, leviathan var blevet føjet til rædslerne i det hjemsøgte hus. Den stadigt voksende ophobning af stykker af maskineri, store messingstøbninger, blokke af tin, tønder, kasser og pakker med utallige genstande, nødvendiggjorde ved deres krav på plads at de fleste lettere skillevejge i huset måtte ofres, og bjælker og gulvbrædder fra værelserne ovenpå blev også nådesløst savet væk af den utrættelige videnskabsmand på en sådan måde, at de kunne laves om til hylder og hjørner i det store rum mellem kælder og tagspær. Nogle af de mere sunde planker blev brugt til at lave et primitivt bord, hvor papirer og dynger af geometriske diagrammer hurtigt hobede sig op. Det lod til at frembringelsen af sidstnævnte var det formål som dr. Nebogipfel var så ufravigeligt optaget af. Alt andet i hans liv blev fuldstændigt

underordnet denne ene beskæftigelse. Det var besynderligt komplicerede samlinger af streger – planer, elevationer, tværnsnit af overflader og legemer der med hjælp af et logaritmisk mekanisk apparat og indviklede kurvetegningsmaskiner, bredte sig hastigt under hans kyndige hænder over meter efter meter af papir. Nogle af disse gengivelser af former sendte han til London, og de vendte hurtigt tilbage, virkeliggjorte i messing og elfenben og nikkel og mahogni. Nogle af dem overførte han selv til modeller i metal og træ; af og til støbte han metaldele i sandforme, men ofte huggede han dem møjsommeligt ud af blokken for at få dem mere præcise. I sidstnævnte tilfælde betjente han sig blandt andre indretninger af en rundsav af stål, der var beklædt med diamantpulver og indstillet til at rotere med usædvanlig høj hastighed ved hjælp af damp og gear. Det var denne indretning mere end noget andet, der fyldte Llyddwdd med en kvalmende afsky for doktoren som en mand af blod og mørke. I midnatsstilheden – for den nyeste indbygger fulgte ikke solen ret meget i sin uopholdelige forskning – blev beboerne omkring Pen-y-pwll vækket af lyde der til at begynde med var en klagende mumlen, som støn fra en såret mand, ”gurrurr-URR”, der langsomt og gradvist voksede i højde og styrke til den lød som en stemme der protesterede fortvivlet og passioneret, for til sidst at ende i et skarpt, gennemtrængende skrig der rungede i ørerne i timevis og fremkaldte utallige grusomme drømme.

Mysteriet om alle disse uhyrlige lyde og uforklarlige fænomener, doktorens umenneskeligt bryske holdning og tydelige ubehag når han var væk fra sin altopslugende beskæftigelse, hans fuldstændige isolation og hans skræmmende opførsel overfor visse officielle indtrængere, øgede den folkelige modvilje og nysgerrighed til det yderste, og

der var allerede planer undervejs om en slags folkelig inkquisition (sandsynligvis ledsaget af hekseprøve), da den pukkelryggede Hughes' pludselige død under et krampeanfald fik tingene til uventet at gå op i en spids. Det skete ved højlys dag, på vejen lige udenfor bispegården. Et halvt dusin mennesker overværede det. De så den stakkels fyr pludselig falde og rulle rundt på stien mens han så vidt tilskuerne kunne se, kæmpede voldsomt med en eller anden usynlig overfaldsmand. Da hjælpen nåede frem, var han lilla i ansigtet og hans blå læber var dækket af et skinnende skum. Han døde næsten med det samme, de lagde hænderne på ham.

Owen Thomas, den lokale læge, forsikrede forgæves den ophidsede menneskemængde, der hurtigt samlede sig udenfor The Pig and Whistle, hvor liget var blevet bragt hen, at døden utvivlsomt var naturlig. En frygtelig smitsom mistanke var opstået om at den afdøde var offer for dr. Nebogipfels angivelige magt over luften. Den smitsomme nyhed løb som et lyn gennem landsbyen og bragte hele Llyddwdd i kog med et brændende ønske om handling mod den der havde afstedkommet denne urimelighed. Den åbenlyse overtro, der hidtil havde bevæget sig lidt beskedent rundt i landsbyen, af frygt for latterliggørelse og lægen, trådte nu modigt frem for alle mænd, klædt i sandhedens frygtelige majestæt. Folk der hidtil havde tiet helt stille med hensyn til deres frygt for den troldeagtigt udseende filosof, opdagede pludselig en frygtelig glæde ved at hviske med ligesindede om skrækkelige muligheder, og fra hvisken om muligheder udviklede deres medfølende ytringer sig hurtigt til ufortøvede visheder, erklæret i højlydte og endda skingre toner. Fantasien om en fanget leviathan, der allerede er hentydet til, som indtil nu havde været en frygtelig men hem-

melig glæde for en vis gruppe ignorante gamle kvinder, blev udspreddt til alle som den skinbarlige sandhed; mrs. Morgan ap Lloyd Jones erklærede selv at dyret ved en bestemt lejlighed havde jagtet hende næsten til Rwtog. Historien om af Nebogipfel var blevet hørt inde i bispegården hvor han sammen med Williamserne messede forfærdelig blasfemi, og at ”en sort, flagrende ting på størrelse med en ung kalv” derpå havde vist sig i hullet i taget, blev troet af alle. Der cirkulerede en blodig anekdote, der stammede fra en der snublede på kirkegården, som gik ud på at doktoren var blevet taget i at flå med sine lange vide fingre i en nygravet grav. Den erklæring, som mange bevidnende, om at Nebogipfel og den myrdede Williams var blevet set hænge sønnerne i en spøgelsesgalge bag huset, skyldtes at det elektriske lys faldt på et træ, der blev rusket af vinden. Hundrede lignende historier sværmede tæt omkring landsbyen og for dunklede den moralske atmosfære. Pastor Elijah Ulysses Cook hørte om tumulterne og drog ud for at dæmpe gemytterne, men det lykkedes ham kun med nød og næppe at tiltrække den voksende lynild selv.

Klokken otte (det var mandag den 22. juli) havde en stor demonstration samlet sig mod ”troldmanden”. Nogle af de modigere blandt mændene dannede kernen i forsamlingen, og da natten faldt på, kom Arthur Price Williams, John Peters og andre med fakler og hævdede deres flammer med gnistregn op med korthugne, truende antydninger. Den mindre eventyrlystne landsbymanddom kom sent til mødestedet, og samtidig kom gifte kvinder i grupper på fire eller fem, som stærkt forøgede forsamlingens ophidselse med deres skingre hysteriske snak og aktive fantasier. Derefter krøb børn og unge piger, overvældet af en ubestemt frygt, stille ud fra de for stille og dunkle huse og til fyrreknudernes gule

skin og den tumultariske lyd fra de stadig flere mennesker. Klokken ni var næsten halvdelen af Llyddwdds befolkning samlet foran The Pig and Whistle. Der var en forvirret mumlen af mange stemmer, men hen over den voksende forsamlings uro og sludren kunne den blodtørstige gamle fanatiker Pritchards stemme høres, der drog en lære af den skæbne der overgik de 450 afgudsdyrkere fra Carmel.

Netop som kirkeklokken hamrede timeslaget, begyndte en bevægelse, hvis oprindelse var skjult, op ad bakken, og snart bevægede hele forsamlingen, mænd, kvinder og børn, sig i en mængde der var trængt sammen af frygt, mod den ulyksalige doktors bolig. Da de lod den klart oplyste pub bag sig, begyndte en skælvende kvindestemme at synge en af disse grumme salmer der tiltaler calvinistiske ører så stærkt. På forunderlig kort tid blev sangen taget op, først af to eller tre, og derefter af hele forsamlingen, og den mangedobbelte trasken med tunge sko faldt hurtigt i takt med salmen. Da deres mål steg som en skinnende stjerne over vejens bugtninger, faldt styrken i sangen imidlertid brat, så der kun var anførernes stemmer tilbage, der nu råbte temmelig falsk, men om muligt endnu mere ihærdigt end før. Deres vedholdenhed og eksempel kunne ikke desto mindre ikke forhindre en mærkbar sænkning af farten efterhånden som man nærmede sig bispegården, og da man nåede porten, gik hele flokken fuldstændigt i stå. Det var en vag angst for fremtiden der havde affødt det mod som havde bragt landsbyboerne så langt; angst for nutiden kvalte nu dets spæde flamme. Det intense skær fra hullerne i den dødstyle ruin oplyste rækker af ligblege, tøvende ansigter; og en halvkvalt, bange hulken brød ud blandt børnene. ”Nå,” sagde Arthur Price Williams til Jack Peters og påtog sig dermed dygtigt positionen som beskeden discipel, ”hvad gør vi nu,

Jack?” Men Peters iagttog bispegården med åbenlys tvivl og ignorerede spørgsmålet. Heksejagten i Llyddwdd lod til pludselig at blive aflyst.

På dette tidspunkt maste gamle Pritchard sig pludselig frem, mens han gestikulerede vildt med sine benede hænder og lange arme. ”Hvad?” råbte han med brudt stemme, ”er I bange for at slå til hvor Herren hader? Brænd troldkarlen!” Han greb en fakkell fra Peters, slog den faldefærdige port op og gik hen ad indkørslen med lange skridt, mens faklen efterlod et snoet spor af strålende gnister i nattevinden. ”Brænd troldkarlen,” skreg en skinger stemme fra den bølgende mængde, og i løbet af et øjeblik havde menneskets flokinstinkt sejret. Med et udbrud af usammenhængende, truende stemmer, strømmede pøbelen efter fanatikereren.

Stakkels filosof! De forventede barrikaderede døre; men indgangen, hvis hængsler var rustne, svingede med et støn af medvidende utilstrækkelighed op da Pritchard skubbede. Han blev blændet af lyset og tøvede et øjeblik på tærsklen, mens hans følge klumpede sig sammen bag ham.

De der var der, siger at de så dr. Nebogipfel stå i det neutrale elektriske lys, på en besynderlig konstruktion af messing og elfenben og ibenholt; og at han syntes at smile til dem, halvt ynkende og halvt foragtende, som man siger at martyrer har for vane at smile. Desuden er der nogen der hævder at der sad en høj mand ved siden af ham, klædt i mørklilla, og der er endda dem der påstår at denne anden mand – hvilket andre benægter – havde et ansigt der lignede pastor Elijah Ulysses Cook, mens andre erklærer at han lignede den myrdede Williams. Hvorom alting er, vil det nu aldrig blive bevist, for mængden, der myldrede ind gennem indgangen, blev pludselig lamslået af noget forunderligt. Pritchard styrtede hovedkulds om på gulvet, bevidstløs. Råb

og vrede skrig blev midt i det hele forandret til brøl af smertelig frygt, eller til tavse gisp af hjertestandsende rædsel; og så styrtede alle i vildt løb mod døren.

For den rolige, smilende doktor og hans stilfærdige, sortklædte ledsager, og den polerede platform de stod på, var forsvundet for øjnene af dem!

2. **Hvordan en esoterisk historie blev mulig**

Et piletræ med sølvskinnende blade ved siden af en dam. Fra de andemadsdækkede vande stiger klumper af halvgræsser, og blandt dem gløder den lilla iris, og forglemmigejernes safirblå åndepust. På den anden side er en doven vandstrøm der spejler den intense blå himmel over det fugtige engområde; og længere væk en lav, lille ø omkranset af pilebuske. Dette er grænsen for hele det synlige univers, bortset fra nogle spredte, stynede træer og spydformede popler der ses mod den violette baggrund. For foden af pilen ligger Forfatteren og iagttager en kobberfarvet sommerfugl der flagrer fra iris til iris.

Hvem kan fastholde solnedgangens farver? Hvem kan lave afstøbning af en flamme? Lad ham forsøge at holde styr på en dødeligs tanker mens de vandrer fra en kobberfarvet sommerfugl til sjælen der er frigjort fra legemet og derfra til åndebevægelser og dr. Moses Nebogipfels og pastor Elijah Ulysses Cooks forsvinden fra den sanselige verden.

Mens forfatteren lå dér og slappede af og spekulerede, som en anden engang gjorde under Buddhatræet, på mystiske transmutationer, kom en tilstedeværelse til syne. Der var noget på den lille ø mellem ham og den lilla horisont – en uigennemsigtig, spejlende enhed, der svagt lod sig ane via

sit genskin i vandet for hans bortvendte blik. Han løftede det i nysgerrig overraskelse.

Hvad var det?

Han stirrede i lamslået forbløffelse på genstanden, tvivlede, blinkede, gned sig i øjnene, stirrede igen, og blev overbevist. Den var massiv, den kastede skygge, og den bar to mænd. Der var hvidt metal på den der skinnede i middagssolen som brændende magnesium, stænger af ibenholt der slugte lyset, og hvide dele der skinnede som poleret elfenben. Alligevel virkede den uvirkelig. Den var ikke firkantet sådan som en maskine bør være, men helt skæv; den var forvredet og så ud til at vælte, og den hang i to retninger, som de besynderlige krystaller man kalder trikline gør det; den virkede som en maskine der var blevet knust eller vredet af led; den antydede men bekræftede ikke, som en maskine i en usammenhængende drøm. Mændene var også drømmagtige. Den ene var lav, stærkt gusten, med et mærkeligt formet hoved, og klædt i mørkt olivengrønt tøj, den anden var, grotesk malplaceret, tydeligvis en gejstlig fra den etablerede kirke, en lyshåret, respektabelt udseende mand med blegt ansigt.

Tvivlen væltede atter ind over forfatteren. Han lænede sig tilbage og stirrede på himlen, gned sig i øjnene, så på pilegrenene der hang mellem ham og det blå, undersøgte omhyggeligt sine hænder for at se om hans øjne havde noget nyt at fortælle om dem, og satte sig så atter op og så på øen. En blid brise ruskede i piletræerne; en hvid fugl flagrede gennem den nedre del af himlen. Maskinen fra synet var forsvundet! Det var en illusion – en projektion af det subjektive – en hævde af bevidsthedens immaterialitet. ”Ja,” indskød den skeptiske evne, ”men hvordan kan det så være at den gejstlige stadig er her?”

Den gejstlige var ikke forsvundet. Forfatteren undersøgte stærkt forvirret dette sortklædte fænomen som stod og så på verden mens han skyggede med hånden for øjnene. Forfatteren kendte omridset af øen udenad, og det spørgsmål der optog ham var ”Hvorfra?” Den gejstlige så ud som franskmænd gør når de går i land i Newhaven – yderst rejsetrætte; hans tøj fremtrådte krøllet og nusset i det klare dagslys. Da han kom til øens bred og råbte et spørgsmål til forfatteren, knækkede og dirrede hans stemme. ”Ja,” svarede forfatteren, ”det er en ø. Hvordan er De kommet her?”

Men i stedet for at svare, stillede den gejstlige et meget mærkeligt spørgsmål.

Han sagde, ”Befinder De Dem i det nittende århundrede?” Forfatteren fik ham til at gentage spørgsmålet før han svarede. ”Himlen være lovet,” udbrød den gejstlige henført. Så spurgte han meget ivrigt efter den præcise dato.

”19. august 1887,” gentog han efter forfatteren. ”Himlen være lovet!”, sank ned på øen så sivene skjulte ham, og brød ud i gråd.

Forfatteren var lettere overrasket over alt dette, og gik et stykke langs bredden til han kom til en pram, som han hurtigt steg ombord i og stagede sig ud til øen hvor han sidst havde set den gejstlige. Han fandt ham bevidstløs i sivene, og tog ham i prammen til sit hus, og den gejstlige lå bevidstløs dér i ti dage.

Imens blev det klart at han var pastor Elijah Cook, der var forsvundet fra Llyddwdd sammen med dr. Moses Nebogipfel tre uger tidligere.

19. august kaldte sygeplejersken forfatteren ud fra hans arbejdsværelse så han kunne tale med den syge. Han fandt ham fuldstændig klar i hovedet, mens hans blik var underligt

lysende og hans ansigt var dødsens blegt. ”Har De fundet ud af hvem jeg er?” spurgte han.

”De er pastor Elijah Ulysses Cook, MA fra Pembroke college, Oxford, og sognepræst i Llyddwdd, nær Rwtstog, i Caernavon.”

Han bøjede hovedet. ”Har De fået noget at vide om hvordan jeg er havnet her?”

”Jeg fandt Dem i sivene.” Han var tavs og eftertænsomt et stykke tid. ”Jeg har et vidneudsagn at aflægge. Vil De skrive det ned? Det drejer sig om mordet på en gammel mand ved navn Williams, der fandt sted i 1862, dr. Moses Nebogipfels forsvinden, bortførelsen af et plejebarn i året 4003 – ”

Forfatteren stirrede.

”Anno domini 4003,” rettede han. ”Hun ville komme. Også adskillige overfald på offentligt ansatte i årene 17.901 og 2.”

Forfatteren hostede.

”Årene 17.901 og 2, og værdifulde medicinske, sociale og fysiologiske data for alle tider.”

Efter at lægen var konsulteret, besluttede man at skrive vidneudsagnet ned, og det udgør resten af historien om tidens argonauter.

28. august 1887 døde pastor Elijah Cook. Hans lig blev overført til Llyddwdd, og begravet på kirkegården dér.

3. Den esoteriske historie baseret på den gejstliges vidneforklaringer

Den anakrone mand

I det første afsnit blev det nævnt i forbifarten, hvordan pastor Elijah Ulysses Cook uden held forsøgte at dæmpe landsbyboernes overtroiske ophidselse om eftermiddagen den mindelige 22. juli. Det næste han gjorde var at prøve at advare den uselskabelige filosof om den fare der truede. I denne hensigt gik han fra den rygtebefængte landsby gennem julieftermiddagens tavse, søvnige hede, op af Pen-y-pwlls skråninger til den gamle bispegård. Hans højlydte banken på den svære dør gav dump genlyd indefra, og frembragte en skylle af klumper af gips og fragmenter af forfaldent træ fra den faldefærdige veranda, men bortset fra det forblev sommermiddagens drømmende stilhed ubrudt. Alt var så stille da han stod afventende dér, at de bemærkninger som høhøsterne på marken halvanden kilometer væk, ovre i retning af Rwestog, kom med, kunne høres tydeligt. Den gejstlige herre ventede, og bankede så igen, og ventede igen, og lyttede, indtil ekkoet og lyden fra affaldet var smeltet hen til dyb stilhed, og suset i blodårerne i hans ører var blevet ubehageligt hørligt, og steg og sank med lyde som en fjern folkemængdes forvirrede mumlen, og fik en antydning

af nervøst ubehag til at brede sig langsomt i hans bevidsthed.

Han bankede igen, denne gang hårde, hurtige slag med stokken, og næsten lige bagefter lænede han hånden mod døren og sparkede ihærdigt til panelerne. Der kom en råben af ekkoer, en protesterende skrigen af hængsler, og så gabte egetræsdøren og afslørede for præstens forbløffede øjne, i det elektriske lys' blå tåge, rester af skillevægge, dynger af planker og strå, masser af metal, dynger af papir og væltede apparater. "Dr. Nebogipfel, undskyld jeg trænger mig på," råbte han, men det eneste svar var genklang blandt de sorte bjælker og skygger der hang utydeligt over ham. Han stod der næsten et minut og lænede sig ind over tærsklen mens han stirrede på de glitrende mekanismer, diagrammer, bøger, der var rodet sammen med madrester, pakkekasser, dynger af koks, hø og mikrokosmisk tømmer, i det udelte hulrum i huset; og så tog han hatten af og bevægede sig forsigtigt som om stilheden var hellig, idet han trådte ind i doktorens tilsyneladende forladte tilholdssted.

Hans blik ledte alle vegne, da han forsigtigt bevægede sig gennem forvirringen, med en besynderlig forudelse om at finde Nebogipfel gemt et sted i de skarpe sorte skygger blandt skraldet, så stærkt var hans ubeskrivelige følelse af en bevidst tilstedeværelse. Denne følelse var så levende at da han, efter en forgæves udforskning, satte sig på Nebogipfels diagramdækkede bænk, fik det ham til med anstrengt stemme at forklare stilheden, "Han er her ikke. Jeg har noget at sige ham. Jeg må vente." Det var også så livagtigt at en raslen af noget støv ned ad væggen i det tomme hjørne bag ham fik ham til at se bagud med et pludseligt udbrud af sved. Der var intet at se, men da han drejede hovedet tilbage igen, blev han lammet af rædsel af Nebogipfels pludselige,

lydløse tilsynekomst, ligbleg og med røde pletter på hænderne, der krøb sammen på en besynderlig, metallisk udseende platform, og hvis dybe, grå øjne så skarpt ind i den besøgendes ansigt.

Cooks første indskydelse var at råbe skræmt, mens hans hals var lammet, og han kunne bare stirre fascineret på den bizarre skikkelse der på den måde pludselig kom til syne. Læberne skælvede og han trak vejret i korte krampagtige hulk. Den umenneskelige pande var fugtig af sved og blodårerne var opsvulmede, sammenfiltrede og lilla. Også doktorens røde hænder, bemærkede han, skælvede, som hænderne hos svage mennesker skælver efter voldsom anstrengelse af musklerne, og læberne gik op og i som om han også havde svært ved at tale, da han gispede, ”Hvem – hvad laver De her?”

Cook svarede ikke med et ord, men stirrede med strittende hår, åben mund og opspilede øjne, på den røde umiskendelige plet der var tværet ud over platformens rene elfenben og strålende nikkell og skinnende ibenholt.

”Hvad laver De her?” gentog doktoren og rejste sig. ”Hvad vil De?”

Cook tog sig krampagtigt sammen. ”I himlens navn, hvad er De?” gispede han; og så lukkedes sorte gardiner til fra begge sider og fejede den lave, dværgagtige fantasme der hvirvlede rundt for hans blik, ind i den mørke, tavse nat.

Pastor Elijah Ulysses Cook kom til sig selv, liggende på gulvet i den gamle bispegård, og dr. Nebogipfel, der ikke længere var blodpletet og havde tabt ethvert tegn på ophidselse, knælede ved hans side og bøjede sig ind over ham med et glas cognac i hånden. ”Vær ikke bange, sir,” sagde filosoffen med et svagt smil, da den gejstlige åbnede øjnene.

”Jeg har ikke udsat Dem for en sjæl uden krop eller noget nær så usædvanligt ... må jeg byde på dette?”

Den gejstlige tog tavst imod cognacen og stirrede så perpleks ind i Nebogipfels ansigt, mens han forgæves ledte i sin hukommelse efter de begivenheder der var gået forud for hans besvimelse. Da han til sidst satte sig op, så han den hældende metalmasse der var dukket op sammen med doktoren, og øjeblikkeligt kom alt hvad der var sket, tilbage til ham som et lynglimt. Han så fra konstruktionen til eneboeren og fra eneboeren til konstruktionen.

”Der er overhovedet ikke tale om snyd, sir,” sagde Nebogipfel med den svageste antydning af hån i stemmen. ”Jeg hævder ikke at arbejde med åndelige sager. Det er en *bona fide* mekanisk indretning, en ting der så afgjort hører til denne usle verden. Undskyld mig – lige et minut.” Han rejste sig fra den knæsiddende stilling, trådte op på mahogniplatformen, tog et underligt buet håndtag i hånden og trak. Cook gned sig i øjnene. Det var bestemt ikke tale om bedrag. Doktoren og maskinen var forsvundet.

Pastoren følte ingen skræk denne gang, blot et let, nervøst chok, da han kort efter så doktoren dukke op igen ”efter et øjeblik” og stige ned fra maskinen. Derfra gik han i lige linje med hænderne på ryggen og sænket hoved, indtil han ikke kunne komme længere på grund af en rundsav; så drejede han skarpt omkring på hælen og sagde:

”Jeg tænkte, mens jeg var ... væk ... Har De lyst til at tage med? Jeg ville sætte stor pris på en medrejsende.” Den gejstlige sad stadig barhovedet på gulvet. ”Jeg er bange for,” sagde han langsomt, ”at De vil finde mig dum – ”

”Overhovedet ikke,” afbrød doktoren. ”Dumheden er min. De ønsker at få alt dette forklaret ... ønsker først at vide hvor jeg vil hen. Jeg har talt så lidt med mennesker fra

denne tid i de seneste ti måneder eller mere, så jeg er holdt op med at tage hensyn til andre bevidstheder. Jeg skal gøre mit bedste, men jeg er bange for at det vil blive meget utilfredsstillende. Det er en lang historie ... finder De gulvet behageligt at sidde på? Hvis ikke, er der en rar pakke derovre, eller nogle strå bag Dem, eller denne bænk – diagrammerne er foreløbigt færdige, men jeg er bange for tegnestifterne. De kan sidde på den kroniske Argo!”

”Nej tak,” svarede den gejstlige langsomt og så mistænksomt på den deforme indretning der var blevet kaldt således, ”jeg har det udmærket her.”

”Så begynder jeg. Læser De fabler? Moderne?”

”Jeg er bange for at måtte tilstå at jeg læser en hel del skønlitteratur,” sagde den gejstlige nedsættende. ”I Wales har kirkens pastorer måske for meget fritid – ”

”Har De læst ’Den grimme ælling’?”

”H. C. Andersens – ja, som barn.”

”En vidunderlig historie – en historie der for mig altid har været fuld af tårer og svulmende håb, siden jeg først traf på den i min ensomme drengetid og reddede mig fra uudsigelige ting. Hvis De forstår den historie godt, vil den sige Dem næsten alt hvad de behøver at vide om mig for at forstå hvordan en dødelig hjerne kom til at tænke på den maskine ... Selv da jeg havde læst den enkle historie for første gang, var tusind bitre oplevelser begyndt at belære mig om min isolation fra de mennesker jeg var født iblandt – Jeg vidste at den historie var for mig. Den grimme ælling der viste sig at være en svane, der gennemlevede al foragt og bitterhed for til sidst at flyde sublimt. Fra det tidspunkt drømte jeg om at møde min egen slags, drømte om at møde den sympati jeg vidste var mit dybeste behov. Jeg levede i det håb i tyve år, levede og arbejdede, levede og vandrede, elskede endda, og

fortvivlede til sidst. Kun ét af alle de millioner af undrende, forbløffede, ligeglade, foragtende og onskabsfulde ansigter jeg mødte på den passionerede vandring, så på mig som jeg ønskede det ... så – ”

Han standsede. Pastor Cook skævede op til hans ansigt i forventning om et eller andet tegn på den dybe følelse der havde lydt i hans sidste ord. Det var foroverbøjet, overskyet og eftertænksomt, men munden var fast og bestemt.

”Kort sagt, mr. Cook, opdagede jeg at jeg var en af de overlegne urørlige der kaldes genier – en mand født udenfor min egen tid – en mand der tænker en visere tidsalders tanker og gør ting og tror ting som mennesker nu ikke kan forstå, og at der i min tilmålte tid ikke ville være andet end tavshed og lidelse for min sjæl – uafbrudt ensomhed, menneskets bitreste smerte. Jeg vidste at jeg var en anakronisk mand; min tid lå stadig forude. Kun et enkelt spinkelt håb holdt mig i live, et håb som jeg klamrede mig til, indtil det var blevet til vished. 30 års uophørligt slid og dybe tanker blandt de skjulte ting indenfor stof og form og liv, og så dén, den kroniske Argo, skibet der sejler gennem tiden, og nu tager jeg af sted for at møde min generation, for at rejse gennem tiden til min tid er kommet.”

4. Den kroniske Argo

Dr. Nebogipfel tav og så med pludselig tvivl på den gejstliges ansigt. ”Synes De at det lyder sindssygt,” sagde han, ”at rejse gennem tiden?”

”Det skurrer i al fald i forhold til den almindelige mening,” sagde den gejstlige og lod den vageste antydning af kontrovers komme til syne i sin intonation, samtidig med at han tilsyneladende talte til den kroniske Argo. Som man forstår, kan selv en gejstlig fra Church of England have mistanke om illusioner af og til.

”Det skurrer helt bestemt i forhold til den almindelige mening,” medgav filosofen hjerteligt. ”Og det gør mere end det – den angriber den almindelige mening i en kamp på liv og død. Alle slags opfattelser, mr. Cook – videnskabelige teorier, love, trossætninger eller, for at gå til det grundlæggende, logiske præmisser, idéer eller hvad De vil kalde dem – er alle, i kraft af tingenes uendelige natur, blot diagrammatiske karikaturer af det uudsigelige – karikaturer der bør undgås fuldstændig, undtagen der hvor de er nødvendige for at frembringe resultater, ligesom omrids i kridt er nødvendige for maleren og planer og tværsnit for ingeniøren. På grund af de pressede omstændigheder ved deres eksistens, finder menneskene det svært at tro på.”

Pastor Elijah Ulysses Cook nikkede med et stille smil som hos den, hvis modstander uafvidende har givet et point fra sig.

”Det er lige så nemt at ende med at betragte idéer som fuldstændige reproduktioner af enheder som det er at rulle ned fra en træstamme. Derfor tror næsten alle civiliserede mænd på at de græske geometriske begreber har reel eksistens.”

”Åh! Undskyld mig, sir,” afbrød Cook. ”De fleste ved at et geometrisk punkt ikke har nogen eksistens i den stoflige verden, og det samme med en geometrisk linje. Jeg tror De undervurderer...”

”Ja, ja, den slags ved man,” sagde Nebogipfel roligt; ”men hvad nu med ... en terning. Eksisterer den i det materielle univers?”

”Bestemt.”

”En øjeblikkelig terning?”

”Jeg ved ikke hvad De mener med det udtryk.”

”Uden andre former for udstrækning, eksisterer et legeme der har længde, bredde og tykkelse så?”

”Hvilke andre former for udstrækning kan der være?” spurgte Cook med hævede øjenbryn.

”Er det aldrig faldet Dem ind at der ikke kan eksistere nogen form i det materielle univers, som ikke har nogen udstrækning i tid? ... Har det aldrig glimret i Deres bevidsthed at det eneste der står mellem mennesket og en geometri i fire dimensioner – længde, bredde, tykkelse og varighed – er en inert i opfattelsen, impulsen fra bronzealderens middelhavsfilosoffer?”

”Udtrykt på dén måde,” sagde den gejstlige, ”ser det ud som om der er en fejl et sted i opfattelsen af mennesket som et tredimensionelt væsen; men ...” Han blev tavs og overlod

det til det tilstrækkeligt veltalende ”men” at udtrykke alle de fordomme og mistillid der fyldte hans bevidsthed.

”Hvis vi tager dette nye lys, som den fjerde dimension er, og undersøger vores fysik på ny i lyset fra den,” fortsatte Nebogipfel efter en pause, ”er vi ikke længere begrænset af håbløse restriktioner til et bestemt tidspunkt – til vores egen generation. Bevægelse langs varighedsaksen – navigation i tiden kommer indenfor rækkevidde, først af geometrien, dernæst af den praktiske mekanik. Der var engang hvor mennesker kun kunne bevæge sig horisontalt og kun indenfor deres tildelte område. Skyerne svævede over dem, uopnåelige ting, mystiske køretøjer for de skræmmende guder der boede blandt bjergtoppene. På det praktiske plan var datidens mennesker begrænset til at bevæge sig i to dimensioner; og selv der blev han begrænset af det omsluttende hav og frygten for polarkulden. Men de tider skulle passere. Først skar Jasons køl sig vej mellem de mytologiske klipper ved Bosphorus, og med tiden kastede Columbus anker i en bugt i Atlantis. Så sprængte mennesket sine todimensionale grænser og invaderede den tredje dimension og steg med Montgolfier op i skyerne og sank med en dykkerklokke ned til havets mørklilla skattehuler. Og nu endnu et skridt, og den skjulte fremtid og ukendte fremtid ligger foran os. Vi står på et højdepunkt med tidernes sletter udbredt foran os.”

Nebogipfel tav og så ned på sin tilhører.

Pastor Elijah Cook sad med et udtryk af stærk mistillid i ansigtet. Han havde prædiket meget, hvilket havde gjort visse sandheder meget klare for ham, og han mistænkte altid retorik. ”Er det talemåder,” spurgte han, ”eller skal de forstås som faktiske udsagn? Snakker De om at rejse gennem tiden på samme måde som man kan tale om at Den Almæg-

tige baner sig vej i stormen, eller – øh – mener De hvad De siger?”

Dr. Nebogipfel smilede stille. ”Kom og se på disse diagrammer,” sagde han, og så begynde han med omhyggelig enkelhed at forklare den gejstlige den nye firedimensionale geometri igen. Cooks modvilje forsvandt umærkeligt, og det tilsyneladende umulige blev muligt, nu hvor der kunne bringes håndgribelige ting som diagrammer og modeller frem til at understøtte det. Snart begyndte han at stille spørgsmål, og hans interesse blev dybere og dybere mens Nebogipfel langsomt og med præcis klarhed foldede sin mærkelige opfindelses smukke orden ud. Øjeblikkene gled af sted uden at han bemærkede det, da doktoren gik videre til fortællingen om sin forskning, og det var med et sæt af overraskelse at den gejstlige bemærkede det døende tussmørkes dybe blå farve gennem den åbne dør.

”Rejsen,” sagde Nebogipfel som afslutning på sin fortælling, ”vil blive fuld af farer som ingen har drømt om – på min ene korte rejse har jeg allerede stået i selve dødens kæber – men den er også fuld af guddommelige løfter om glæde som ingen har drømt om. Kommer De med? Vil De vandre blandt De Gyldne Års folk?”

Men filosoffens omtale af døden havde bragt alle de forfærdelige oplevelser i forbindelse med den første tilsynkomst tilbage til Cook.

”Dr. Nebogipfel ... et spørgsmål?” Han tøvede. ”På Deres hænder ... var det blod?”

Nebogipfel hang med hovedet. Han talte langsomt.

”Da jeg havde standset maskinen, befandt jeg mig i dette værelse, sådan som det engang var. Lyt!”

”Det er vinden i træerne ovre af Rwestog til.”

”Det lød som en menneskemasse der sang ... da jeg var standset, befandt jeg mig i dette værelse, sådan som det var engang. En gammel mand, en ung mand, og en knægt sad ved bordet – de læste en eller anden bog sammen. Jeg stod bag dem uden at de lagde mærke til mig. ’Onde ånder kom over dem’, læste den gamle mand; ’men det står skrevet at ham der overkommer, skal få evigt liv’. De kom som besnærende venner, men han udholdt alle deres fælder. De kom som foresatte og magthavere, men han besejrede dem i kongernes konges navn. Det siges endda at engang i hans studerekammer, mens han var ved at oversætte Det Nye Testamente til tysk, viste Den Onde selv sig for ham ...’ Netop da så knægten sig frygtsomt omkring og besvimedede med et bange skrig...

De andre sprang på mig ... det var et forfærdeligt håndgemæng ... Den gamle mand greb mig i struben og skreg ’Menneske eller djævel, jeg fornægter dig ...’

Jeg kunne ikke gøre for det. Vi rullede sammen på gulvet ... den kniv som hans rystende søn havde tabt, havnede i min hånd ... Hør!”

Han standsede og lyttede, men Cook blev ved med at stirre på ham med den samme rædselsslagne attitude han havde indtaget da erindringen om de blodplettede hænder var strømmet ind i hans bevidsthed.

”Hører De hvad de råber? Lyt!”

Brænd troldkarlen! Brænd morderen!

”Hører De? Der er ingen tid at spille.”

Dræb invalide-morderen. Dræb djævelens klo!

”Kom! Kom!”

Med en krampagtig anstrengelse gjorde Cook en gestus af afsky og gik hastigt til døren. En mængde sorte skikkelser brølede mod ham i det røde lys fra faklerne og fik ham til at

vige tilbage. Han lukkede døren og vendte sig mod Nebogipfel.

Doktorens tynde læber fortrak sig i en foragtelig grimasse. ”De slår Dem ihjel, hvis De bliver her,” sagde han; tog sin modstandsløse gæst ved håndleddet og tvang ham hen mod den glitrende maskine. Cook satte sig ned og skjulte ansigtet i hænderne.

Et øjeblik efter blev døren slået op og gamle Pritchard stod blinkende på tærsklen.

En pause. Et hæst råb der pludselig gik over i et skarpt, skingert skrig.

En tordnende brølen som en stor vandstrøm der bryder frem.

Tidens argonauter havde begyndt deres rejse.

H. G. Wells og rejsen i tiden

Efterord ved Niels Dalgaard

Herbert George Wells blev født i 1866 som fjerde og sidste barn i en familie der ikke just var velstående. Hans far havde været gartner og hans mor i personalet på en herregård. En mindre arv havde sat dem i stand til at købe en forretning der solgte porcelæn og sportsudstyr, men den var ikke nogen succes. Faren tjente flere penge som professionel cricket-spiller, men dengang var det ikke på fast løn, og bestemt ikke noget man blev rig af. Og da han skadede hoften var det også slut.

Moren måtte ud at tjene igen, og det åbnede adgang for den unge Wells til et omfattende herregårdsbibliotek, hvor han bl.a. læste Platons *Staten* og Thomas Mores *Utopia*, der var med til at grundlægge hans interesse for samfundsforhold, sådan som han beskriver det i *Experiment in Autobiography* (1934). Lysten til at læse og interessen for litteratur havde han fået allerede som tolvårig, da han i en periode lå i sengen med et brækket ben. Men vejen frem var ikke nem, og den usikkerhed, der næsten var et definerende træk for folk med hans samfundsmæssige baggrund, prægede ham store dele af hans liv. Han måtte igennem en periode som lærling i et tøjfirma og en kortere i et apotek, før han blev

undervisningsassistent ved en privatskole og takket være et legat kunne tilbringe årene 1884-1887 på The Normal School of Science.

Det var år der fik stor betydning for ham. Han studerede biologi under T. H. Huxley, en fremtrædende forsker og stor formidler, som også var kendt som "Darwin's Bulldog" på grund af sit arbejde til støtte for udviklingslæren, der dengang var en kontroversiel affære. Wells blev medlem af skolens diskussionsklub og medgrundlægger af tidsskriftet *The Science Schools Journal*. Det var i dette tidsskrift at han udgav *The Chronic Argonauts* i april-juni 1888, det første ufærdige udkast til det der senere blev til den korte roman *Tidsmaskinen*.

I genrehistorisk sammenhæng er *Tidsmaskinen* en vigtig tekst. Den repræsenterer det første eksempel i den engelsksprogede litteratur på tidsrejser ved hjælp af en maskine. Derved adskiller den sig fra talrige tidligere historier om folk der bliver transporteret til en anden tid, enten rent mentalt eller via naturfænomener eller simpelthen uden forklaring. Forestillingen om at være "rykket ud af sin tid" går i al fald tilbage til martyrfortællingen om syvsoverne, der ikke sov til klokken syv, men en del længere: Det var syv kristne der gemte sig under de romerske forfølgelser og af Gud blev bragt til at sove i flere hundrede år, så de kunne vågne op i et kristent Rom. Deres "forrykkethed" giver dem problemer da de vil betale med længst forældede mønter (men alt ordner sig naturligvis på bedste måde). I folketroen er der en række historier om folk der på forskellig vist bliver "bjergtaget" eller forsvinder ind i en elverhøj eller lignende, og ofte er der knyttet en oplevelse af tidsforskydning til deres tilbagevenden.

Men der behøver ikke at være en eksplicit overnaturlig faktor med i spillet. I Mark Twains roman *A Connecticut Yankee in King Arthur's Court* (1889) bliver hovedpersonen transporteret tilbage i tiden efter et slag i hovedet. Han opdager at England på kong Arthurs tid ikke er nær så romantisk som hans forestillinger, men med god yankee-opfindsomhed går han i gang med at forbedre livet for folk. Det lykkes ham dog ikke at forhindre Arthurs død, og bogen er således også en tragedie, til trods for at den er meget morsom undervejs. Også denne model for tidsforskydning har fået mange efterfølgere, bl.a. L. Sprague de Camps *Lest Darkness Fall* (1939) hvor en amerikansk arkæolog under et besøg i Rom rammes af lynet og transporteres tilbage til år 535. Her forsøger han at forhindre at Rom synker tilbage til barbari – en historie med en vis klangbund på en tid hvor Mussolini regerede landet.

To andre romaner der er baseret på tidsforskydning er især relevante i denne sammenhæng. Den ene er Edward Bellamys *Looking Backward 2000-1887* (1888), hvis hovedperson lader sig hypnotisere for sine søvnproblemer og vågner op 113 år efter at han har lagt sig, og den anden er William Morris' *News From Nowhere* (1890), hvis hovedperson også transporteres til fremtiden via søvn. Selv om Wells er begyndt sit arbejde på det der skulle blive *Tidsmaskinen* før disse to bøger udkom, var han i al fald bekendt med Morris gennem The Fabian Society, en socialistisk diskussionsklub. Bellamy beskriver en socialistisk stat med udgangspunkt i et urbaniseret miljø; Morris reagerede på den ved at skrive om et mere landligt miljø og en tilbagevenden til håndværksmæssige dyder modsat industrialismens massefremstilling. Denne diskussion går Wells' roman ikke direkte ind i, idet den i stedet anlægger en evolutionsmæssig

synsvinkel på klassekonflikten – i hans korte roman har forholdet mellem over- og underklasse simpelthen ført til en biologisk adskillelse mellem dem.

Skiftet fra tidsrejsehistorier af de ovennævnte typer til tidsrejser ved hjælp af menneskeskabt teknologi afspejler såvel oplysning som industrialisering. I en moderne verden er det hverken Gud, alfer eller tordenvejr der forflytter folk i tiden, men folk selv, i skikkelse af den nye tids helt opfinderen. Og det brede publikum møder videnskaben i form af teknologi, teknologien i form af nye opfindelser rettet mod det private marked, og opfindelserne gennem reklamer i periodens nye massemedier. Det betyder udbredelsen af figurer som den gale videnskabsmand, som i sin søgen overskrider grænserne for hvad mennesket bør beskæftige sig med, og den fjollede opfinder, hvis dimser i bedste fald er ubrugelige, i værste afstedkommer en række, ofte komiske, ulykker. Wells' tidsrejsende hører ikke til nogle af disse to yderligheder; snarere er han en seriøs forsker der med sit apparat skaffer ny indsigt. Og det er væsentligt, at apparatet er skabt specifikt med henblik på denne brug, og ikke bare er en tilfældighed som det mystiske ur i Edward Page Mitchells novelle "The Clock That Went Backwards" (1881) – hvor uret godt nok er et stykke mekanik, men spiller samme rolle som naturfænomenerne i de ovenfor nævnte romaner, og ikke er noget mennesker kontrollerer.

Faktisk findes der en roman om tidsrejser ved hjælp af en maskine, der kommer før Wells', nemlig spanieren Enrique Gaspars *El anacronópete* fra 1887. Der er dog ingen grund til at tro at Wells har hørt om, endsig læst, den spanske roman. Der er også forskelle på maskinerne – mens Wells' tidsrejsende betjener sig af et apparat der minder om en cykel, har Gaspars forsker konstrueret en rummelig maskine,

hvor man rejser i hold – og i øvrigt kan flytte sig i rum såvel som i tid. Begge forfattere havde blandt andet oplysende hensigter, men hvor Wells er skarp i sin samfundskritik på et filosofisk grundlag, er Gaspar mere morsom og humoristisk-satirisk (men altså bestemt ikke uden kritisk brod).

Tidsmaskinen blev startskuddet på en hel litteratur af tekster om rejser i tiden, der er blevet til en markant undergenre indenfor science fiction. Senere forfattere har taget fat på en række problemstillinger som Wells slet ikke berører, ikke mindst de mange potentielle paradokser der følger af muligheden af at rejse i tiden. Wells' tidsrejsende bevæger sig om man så må sige i et Newtonsk rum, hvor han rejser sig frem og tilbage, ganske analogt med hvordan han ville bevæge sig i rummet. Til sammenligning kan mange senere tidsrejsehistorier siges at udfolde sig i et Einsteinsk (eller endda Bohrsk) rum. Blandt de paradokser Wells ikke berører, er det mest kendte det såkaldte bedstefar-paradoks: Hvis man rejser tilbage i tiden og slår sin bedstefar ihjel, før han møder éns bedstemor, bliver man aldrig selv født og kan derfor ikke rejse tilbage. Men dermed bliver éns bedstefar heller ikke dræbt, og man bliver altså født, og så videre. Populærkulturen har, især gennem film og tv-serier, gjort problemstillinger som denne til almen viden – men de har været diskuteret i genren gennem hundrede år, og de var slet ikke på dagsordenen da Wells skrev *Tidsmaskinen*.

Det gælder fx spørgsmålet om man kan ændre historiens gang ved at gribe ind i en anden tid. Nogle forfattere løser problemet ved at omgå det og sige at man ikke kan rejse tilbage i tiden (eller hvis man gør, kan man ikke have fysisk eksistens) fordi den allerede har fundet sted og dermed er uforanderlig. Andre påstår tværtimod at man ikke kan rejse til fremtiden fordi den (i modsætning til fortiden) ikke eksis-

sterer endnu. Atter andre mener at man godt kan ændre småting, fordi historien ”gør modstand” og reducerer virkningen, men at store ændringer medfører ukontrollable forandringer i nutiden. En klassisk historie om at små indgreb fører til store ændringer er Ray Bradburys ”A Sound of Thunder” (1952), hvor en rejsende til dinosaurernes tid kommer til at træde på en sommerfugl med katastrofale konsekvenser for hans nutid. Bekymringer af denne slags har ført til talrige historier om særlige organisationer der skal sikre at historien forbliver på rette spor, af forfattere som Poul Anderson (noveller samlet i *Guardians of Time*, 1960) og Isaac Asimov (romanen *The End of Eternity*, 1955). I de senere år har især Kage Baker fornyet denne subgenre med historier om en organisation der bruger tidsrejserne til at indsamle kunstgenstande.

En masse paradokser omkring kausalitet og fri vilje falder bort i de tidsrejsehistorier der bygger på mangeverdendstolkningen af kvantemekanikken, hvorefter der simpelthen udspalter sig et nyt univers, hver gang en begivenhed kan have flere udfald. Hvis man i en sådan historie myrder sin bedstefar, forsvinder man fra den pågældende tidslinje, men der er stadigvæk uendeligt mange tidslinjer tilbage hvor man stadig eksisterer.

Et godt sted at starte hvis man vil have en introduktion til tidsrejser, er filmen *Back to the Future* fra 1985 (og fortsættelserne fra 1989 og 1990). Den kommer omkring en del af problemerne omkring kausalitet og ansvar for egne handlinger.

Tidsmaskinens tilblivelseshistorie er kompleks. Som det fremgår, er der ikke blevet ret meget tilbage af ”The Chronic Arognauts” i den endelige version, hvor den tidsrejsende er en helt anden type person, og omstændighederne omkring

hans eksperimenter er en hel del mindre gotiske. Han overvejede at bruge noget af materialet fra den afbrudte føljeton til nogle artikler for *The Pall Mall Gazette*, et af en række tidsskrifter, han skrev flittigt for i 1890'erne. Udgiveren overtalte ham imidlertid til at lave en føljetonroman ud af det, og det blev den næste udgave af *Tidsmaskinen*, trykt i et andet tidsskrift, *The New Review* fra januar-maj 1895. Romanen udkom i bogform i to forskellige udgaver næsten samtidig, en amerikansk og en britisk, begge i maj samme år. Den britiske, kendt som "The Heinemann Text" efter forlaget, er den foretrukne, og det er også den der ligger til grund for nærværende oversættelse. Bogudgaverne er beskåret i forhold til føljetonudgaven idet der mangler et kapitel som kun blev indført fordi redaktøren ønskede det. Der er således grund til ikke at medtage det i det der også er kendt som den "foretrukne" tekst.

Som nævnt går Wells udenom de mange filosofiske problemer der er forbundet med tanken om at rejse i tiden, for i stedet at anlægge et meget langt tidsperspektiv, så langt at han kan beskrive selve evolutionen, og samtidig kommentere samfundsforholdene. Den klassesdeling der dominerede hans samtids samfund (og som han som en slags socialist var uhyre bevidst om) afsætter sig simpelt hen rent biologisk. Og i et senere kapitel bringer han den rejsende helt frem til kort før Jordens undergang og kommer dermed ind på kosmologiske motiver (som han også har berørt i novellen "The Star" fra 1897). Det er således nok en roman med en spændende og romantisk handling, men det er også en diskussion af både historiske og astronomiske forhold, hvor der er virkelig højt til loftet.

Tidsmaskinen blev den første af en række på fem romaner, der mere end noget andet er dem, som Wells huskes for

i dag: *The Island of Doctor Moreau* (1896), *The Invisible Man* (1897), *The War of the Worlds* (1897) og *The First Men in the Moon* (1901). Disse romaner genoptrykkes stadig, og flere af dem er filmatiseret flere gange. Wells var imidlertid ikke den eneste, der var med til at udvikle den genre, som i samtiden blev kaldt *scientific romance*, men som nu regnes for en del af science fiction, og man kan godt spekulere lidt over hvorfor han huskes i højere grad end fx George Griffith, Robert Barr, Fred M. White eller Jerome K. Jerome. Alle disse forfattere skrev ligesom Wells indenfor mange genrer, og udsendte både kortprosa og noveller. Deres science fiction er af varierende kvalitet, men fx Griffith var i perioder en større sællert end Wells. Alligevel er det i dag kun Wells der er kendt udenfor en snæver kreds.

En del af grunden er at Wells ganske enkelt var en god forfatter, rent teknisk. Han havde et princip med at tage én fantastisk ting i hver historie, men derudover lade alt andet være realistisk og så vidt muligt hverdagsagtigt. Og han kunne komponere sine romaner stramt og (oftest) uden overflødige digressioner. Endelig havde han et langt og varieret forfatterskab, der betød at han var synlig i det litterære og politiske miljø helt frem til hans død i 1946 – og den synlighed smittede naturligvis også af på hans ungdommelige science fiction.

Wells gik videre med at skrive mange slags tekster, bl.a. realistiske romaner, men også utopier og dystopier. I perioder betragtede han nok sine ”egentlige” science fiction-tekster som kulørte, men endte så vidt vides med at acceptere at deres popularitet byggede på at folk fandt dem meningsfulde, også som andet end kulørt underholdning.

Under alle omstændigheder er Wells en af science fiction-genrens fædre, og det hele startede med *Tidsmaskinen*.

Science Fiction Cirklen

I 1974 stiftede en kreds af science fiction-interesserede foreningen Science Fiction Cirklen med det formål at virke for udbredelse af kendskabet til genren. Dette sker dels gennem afholdelse af møder, kongresser og festivaler, dels gennem udgivelsen af tidsskriftet *Proxima* samt en række andre publikationer.

I tiåret for foreningens stiftelse begyndte man at udgive 'Cirkel Serien', en uprætentios serie hæfter i A5-format med dels skønlitterært, dels faglitterært indhold. Gennem de næste 15 år udsendtes mere end 50 af disse udgivelser.

Omkring årtusindskiftet ændredes de økonomiske betingelser for fremstilling af udgivelser imidlertid så meget, at foreningen siden 1999 har kunnet udsende en række egentlige bøger. Ligesom i 'Cirkel Serien' omfatter den både skønlitteratur og faglitteratur, og fælles er at det drejer sig om science fiction. Denne bogserie fortsætter stadig.

På det skønlitterære område udgiver foreningen dels klassikere – ældre forfattere, der ikke fortjener glemslen på det hurtige moderne bogmarked – dels nyere oversatte forfattere, som i mange tilfælde præsenteres på dansk for første gang. Endelig har foreningen gennem mange år været et væsentligt forum for den danske science fiction-novelle.

Inden for faglitteratur udgiver Science Fiction Cirklen bøger om science fiction i både bred og dyb forstand, fra bredt anlagte litteraturhistorier til dybtgående studier af enkelte forfattere.

Se meget mere på vores hjemmeside:
www.sciencefiction.dk

Nyere bøger fra SFC

Ny dansk science fiction:

Romaner

Christian Kaarup Baron: <i>Happy Nation</i> -----	248,-
Dan Mygind: <i>Verdensfortællerne</i> -----	248,-
Thomas Kampmann Olsen: <i>Mimesis</i> -----	248,-
Jon Terje Østberg: <i>Tropika</i> -----	248,-
Nicolaj Johansen: <i>Syndfloden og Storbyen</i> -----	248,-
Kristian Massey: <i>År 2035</i> -----	179,-

Novellesamlinger

Ib Johansen: <i>Forår på Ansar og andre SF noveller</i> -----	199,-
Lars Ahn Pedersen: <i>Månebase Rødhætte og andre SF noveller</i> -----	248,-
Manfred Christiansen: <i>Galaktiske forestillinger og andre SF noveller</i> -----	199,-
Gudrun Østergaard: <i>Tidsfordærv og andre SF noveller</i> -----	199,-
A. Silvestri: <i>Faderens sønner og andre SF noveller</i> -----	198,-
Helle Aarøe Nissen: <i>Urmunden og andre SF noveller</i> -----	178,-
Flemming R. P. Rasch: <i>Minerne på Orthomyx og andre SF noveller</i> -----	199,-
Richard Ipsen: <i>Drømmetid og andre SF noveller</i> -----	199,-

Antologier

<i>Lidenskab og lysår – Lige under overfladen 11</i> -----	298,-
<i>Som et urværk – Lige under overfladen 10</i> -----	298,-
<i>Farvel, min astronaut – Lige under overfladen 8</i> -----	248,-
<i>Nær og fjern – Lige under overfladen 7</i> -----	248,-
<i>Andre verdener – Danske noveller</i> -----	248,-
<i>Fremmed stjerne – Lige under overfladen 6</i> -----	298,-
<i>Den nye koloni – Lige under overfladen 5</i> -----	298,-
<i>Ingenmandsland – Lige under overfladen 4</i> -----	298,-
<i>Den hemmelige dal – Lige under overfladen 3</i> -----	289,-
<i>I overfladen – Lige under overfladen 2</i> -----	269,-
<i>Lige under overfladen – En dansk SF antologi</i> -----	219,-

Nyere dansk:

Niels E. Nielsen: <i>Lilleputternes oprør</i> (roman)-----	249,-
Niels E. Nielsen: <i>Akerond porte</i> (roman)-----	249,-
Niels E. Nielsen: <i>Den beske magt</i> (roman)-----	298,-
Niels E. Nielsen: <i>Narrens drøm</i> (roman)-----	249,-
Niels E. Nielsen: <i>To sole stod op</i> (roman)-----	249,-
Niels E. Nielsen: <i>Troldmandens sværd</i> (roman)-----	249,-
Niels E. Nielsen: <i>Vogteren</i> (roman)-----	249,-
Niels E. Nielsen: <i>Herskerne</i> (roman)-----	249,-
Tage Eskestad: <i>Flygtninge fra himlen</i> (roman)-----	249,-
Niels E. Nielsen: <i>Vagabondernes planet</i> (roman)-----	249,-
Niels E. Nielsen: <i>Skyggen fra Sirius</i> (roman)-----	249,-
Niels E. Nielsen: <i>Weekend på Mars – Samlede SF noveller bind 1</i> -----	249,-
Niels E. Nielsen: <i>Klode til salg – Samlede SF noveller bind 2</i> -----	249,-

Ældre dansk:

Valdemar Hanø: <i>Den elvte planet</i> (roman)-----	178,-
Niels Meyn: <i>Den hvide fjende</i> (roman)-----	198,-
Niels Meyn: <i>Kærlighedsraketten</i> (roman)-----	149,-
Albert Dam: <i>Det bevingede hjul</i> (roman)-----	178,-
<i>Slaget ved Lyngby og andre danske fremtidskrigsfortællinger</i> (antologi)-----	249,-
Carl S. Torgius: <i>Syndfloden</i> (roman)-----	199,-
Karl Larsen: <i>Dommens dag</i> (roman)-----	99,-
Sophus Michaëlis: <i>Himmelskibet</i> (roman)-----	179,-
Vilhelm Riegels: <i>Dr. Kotin – Livets herre</i> (roman)-----	169,-
Otto M. Møller: <i>Guld og ære</i> (roman)-----	179,-
Carl Muusmann: <i>Nordpolens hemmelighed</i> (roman)-----	169,-

Internationale topnavne:

Den store science fiction-bog (antologi)-----	498,-
Ken MacLeod: <i>Hvem er bange for Wolf 359?</i> (noveller) -----	248,-
Pat Cadican: <i>Søheste på Mars</i> (noveller)-----	248,-
Ian Watson: <i>Langsomme fugle</i> (noveller) -----	248,-
Nancy Kress: <i>Nano kommer til Clifford Falls</i> (noveller)-----	248,-
<i>Hvad Fluffy vidste – 16 science fiction-katte</i> (antologi)-----	248,-
Paul McAuley: <i>Under Mars</i> (noveller)-----	248,-
George R. R. Martin: <i>Sandkonger</i> (noveller) -----	248,-
James Tiptree, Jr.: <i>Houston, Houston, kan I høre os?</i> (noveller)-----	248,-
Alastair Reynolds: <i>Vejen mellem stjernerne</i> (noveller)-----	199,-
Benjamin Rosenbaum: <i>Start uret</i> (noveller) -----	178,-
Frederik Pohl: <i>Tunnelen under verden</i> (noveller) -----	248,-
Harry Harrison: <i>Efter stormen</i> (noveller)-----	229,-
Charles Stross: <i>Antistof</i> (noveller)-----	199,-
Norman Spinrad: <i>Kontinentet der gik tabt</i> (noveller)-----	199,-
<i>Fantastiske virkeligheder</i> . Omtale og noveller af: Anne McCaffrey, Zoran Živković, Stephen Baxter samt Stanisław Lem-----	279,-
Stephen Baxter: <i>Det himmelske tyranni</i> (noveller)-----	169,-
John Varley: <i>Farvel, Robinson Crusoe</i> (noveller) -----	169,-
Greg Egan: <i>Madonna fra Tjernobyl</i> (noveller) -----	199,-
Bruce Sterling: <i>Cykelsmeden</i> (noveller) -----	189,-
James Patrick Kelly: <i>Tænk som en dinosaur</i> (noveller)-----	175,-

Klassikere:

H. G. Wells: <i>Tidsmaskinen</i> (roman) -----	198,-
H. G. Wells: <i>Krigen i luften</i> (roman) -----	248,-
H. G. Wells: <i>De blindes land</i> (noveller) -----	248,-
C. J. Cutcliffe Hyne: <i>Atlantis – Det sunkne kontinent</i> (roman)-----	248,-
Olaf Stapledon: <i>Stjernemageren</i> (roman) -----	298,-
Arthur Conan Doyle: <i>Fare! – og andre science fiction-noveller</i> -----	298,-
John W. Campbell Jr.: <i>Det kom fra en anden verden</i> (noveller) -----	248,-
Arthur Conan Doyle: <i>Professor Challengers bedrifter</i> (noveller) -----	298,-
Stanley G. Weinbaum: <i>Odyssé på Mars</i> (noveller) -----	289,-
Jack London: <i>Skyggen og Lynet</i> (noveller)-----	249,-
H. P. Lovecraft: <i>Farven fra rummet</i> ny udvidet udgave (noveller) -----	248,-

Faglitteratur:

Niels Dalgaard: <i>Vinkler på dansk science fiction</i> -----	348,-
Stig W. Jørgensen: <i>Ekkorummet</i> (blogartikler) -----	298,-
Palle Juul Holm: <i>Den virkelige tåre i det fiktive bæger</i> (artikler) -----	348,-
Niels Dalgaard: <i>Litteraskopet – 30 spalter om science fiction</i> -----	298,-
Ellen Miriam Pedersen: <i>Golem og hans venner</i> (artikler)-----	348,-
Niels Dalgaard: <i>Advareren – Niels E. Nielsen og science fiction</i> -----	249,-
Stig W. Jørgensen: <i>Det virtuelle cocktailparty</i> (artikler) -----	348,-
Niels Dalgaard: <i>Mareridtsmanden – Stephen King og SF</i> -----	249,-
Niels Dalgaard: <i>Verdensjongløren – Svend Åge Madsen og SF</i> -----	249,-
Thomas Winther: <i>Indeks til gyserantologier</i> -----	249,-
Niels Dalgaard: <i>Rumvandringer</i> (artikler)-----	269,-
Niels Dalgaard: <i>Litteratur på dansk om science fiction</i> -----	349,-
Niels Dalgaard: <i>Fra Platon til cyberpunk</i> -----	298,-

Engelsksproget:

<i>Sky City – New Science Fiction Stories by Danish Authors</i> -----	199,-
<i>Creatures of Glass and Light</i> (antologi med europæiske forfattere)-----	199,-

Bøger for unge – ZAP! serien:

Jon Bing: <i>Tanz – Gådernes planet</i> (roman) -----	198,-
Emil Taj Petersen: <i>Slinger i rumtiden</i> (roman) -----	248,-
Jon Bing: <i>Mizt – Genfærdenes planet</i> (roman) -----	198,-
Anna Dyhr Lorenzen: <i>Den resistente – Area 42</i> (roman) -----	198,-
Jon Bing: <i>Zalt – Dampherrernes planet</i> (roman)-----	198,-
Sten Knudsen: <i>Unge på Månen</i> (roman)-----	198,-
Jon Bing: <i>Azur – Kaptejnernes planet</i> (roman) -----	149,-
Cory Doctorow: <i>Little Brother</i> (roman)-----	298,-
Vagn Grønkilde: <i>Forræderens datter</i> (roman)-----	198,-
Anna Dyhr Lorenzen: <i>Den resistente – Farligt spil</i> (roman) -----	198,-
Lene D. Møller og Ronny Reffelt: <i>Tristan og Chiaki – Virus</i> (rom.)-----	198,-

Bestil via din boghandel eller direkte fra Science Fiction Cirklen

www.sciencefiction.dk

Science Fiction Cirklen er den ældste danske science fiction-forening og har stadig fuld gang i aktiviteterne.

Bliv medlem af SFC og få medlemsbladet *Novum* gratis 4 gange om året. Medlemskab for 2017 koster kun 150 kr.

Bestilling

Bestilling af bøger og medlemskab kan enten ske fra vores hjemmeside, eller ved forudbetaling via vores bank. Vi opkræver ikke ekspeditionsgebyr eller porto for forudbetalte bestillinger. Ved efterbetaling er der et samlet gebyr inkl. forsendelse på 50 kr. pr. ordre.

Bank: Beløbet indbetales på reg.-nr. 6610 kontonr. 0002688393.

HUSK at skrive hvilke publikationer, bestillingen dækker. Send helst også bestilling via hjemmesiden: www.sciencefiction.dk

Medlemsrabat

Medlemmer af Science Fiction Cirklen får 20 pct. rabat på listepriisen på *Proxima* samt alle bøger udgivet af SFC ved bestilling direkte hos SFC.

Niels Dalgaards litteraturhistorie: *Fra Platon til cyberpunk* er specielt interessant for science fiction-interesserede. Derfor tilbyder vi den til: **Halv pris til medlemmer, dvs. at prisen for den bog kun er 149 kr.** Hvis du forudbetaler, kan du generelt blot trække 20 pct. fra listepriisen. Ønsker du faktura, får du stadig rabat på bøgerne, men der tillægges forsendelsesgebyr som normalt.

Hvis du er interesseret i science fiction, er der således ikke meget at betænke sig på!